

Súd: Okresný súd Trnava
Spisová značka: 34T/27/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2116011902
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 11. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mgr. Martin Floriš, PhD.
ECLI: ECLI:SK:OSTT:2019:2116011902.6

Rozhodnutie

Okresný súd Trnava samosudcom JUDr. Mgr. Martinom Florišom, PhD. na hlavnom pojednávaní v Trnave, dňa 29. novembra 2019, takto

r o z h o d o l i :

Obžalovaný:

A. K.
nar. XX.XX.XXXX v J., trvale bytom G. J. XX, S. republika

sa podľa § 285 písm. b) Trestného poriadku

o s l o b o d z u j e

spod obžaloby Okresnej prokuratúry Trnava zo dňa 19.10.2016, vedenej pod sp. zn. 2 Pv 71/15/2207, zo skutku právne posúdeného ako prečin krivého obvinenia podľa § 345 ods. 1 Trestného zákona, ktorého sa mal dopustiť tak, že:

dňa 01.07.2014 v čase asi o 23.00 h v Hlohovci na Obvodnom oddelení Policajného zboru Hlohovec v úmysle privodiť trestné stíhanie A. K., tohto Iživo obvinil zo spáchania trestného činu tým, že v zápisnici o trestnom oznámení pod č.p.: ORPZ-TT-OPP7-1768/2014 uviedol, že „otvoril som dokorán vchodové dvere na dome a on asi ako ma zbadal, tak si otvoril vonkajšiu bránku dokorán, pričom zvonku na bránke je guľa, avšak zvnútra je kľučka a v zámku bol zastrčený kľúčik, tak on musel vedieť, ako sa dá bránka otvoriť. Čiže následne vošiel mne na pozemok, pričom ja som stál vnútri v dome pri otvorených dverách a tuším mi povedal niečo v zmysle, že čo som bol za jeho ženou“ a „Následne ma udrel jedenkrát zovretou päťou do ľavej strany hrudníka, ja som ustúpil dva až tri kroky dovnútra domu a tu ma kopol nohou, ktorá mi zasiahla pravú ruku a hrudník aj ľavú ruku“ či „Ja som potom išiel zavolať policajtov, pričom A. K. sedel u mňa na gauči, na ktorý si sám sadol, pričom on cez predné dvere odišiel vzápätí preč z môjho domu“, alebo „Na dvore bol aj môj svokor s mojou dcérou, avšak oni tento incident nevideli“, ktoré boli nepravdivé a na základe ktorých bolo uznesením Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, sekcie kontroly a inšpekčnej služby, úradu inšpekčnej služby, odbor inšpekčnej služby západ, Bratislava pod ČVS: ORP-53/OISZ-SV-2014 dňa 16.07.2014 začaté trestné stíhanie pre prečin porušovanie domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Trestného zákona v súbehu s prečinom ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona,

pretože skutok nie je trestným činom.

o d ô v o d n e n i e :

Prokurátor Okresnej prokuratúry Trnava podal na tunajší súd dňa 24.10.2016 podľa § 234 ods. 1 Trestného poriadku obžalobu zo dňa 19.10.2016 pod sp. zn. 2Pv 71/15/2207-63 na (vtedy) obvineného A. K., pre prečin krivého obvinenia podľa § 345 ods. 1 Trestného zákona (ďalej tiež „Trest. zák.“ alebo „TZ“), popísanom v obžalobnom návrhu. Rozsudkom Okresného súdu Trnava zo dňa 23.01.2018, sp. zn.: 34T/27/2016 bol obžalovaný A. K. podľa § 285 písm. b) Trestného poriadku (v texte ďalej aj „Trest. por.“ alebo „TP“) oslobodený spod obžaloby prokurátora Okresnej prokuratúry Trnava č. k. 2 Pv 71/15/2207-63 zo dňa 19. októbra 2016 (podanej na súd dňa 24. októbra 2016), ktorou mu bolo kladené za vinu spáchanie prečinu krivého obvinenia podľa § 345 ods. 1 Trestného zákona ktorého sa mal dopustiť na skutkovom základe uvedenom v obžalobe a následne prevzatom aj do skutkovej vety tohto rozhodnutia. V predmetnom rozsudku bol obžalovaný oslobodený spod obžaloby, nakoľko podľa názoru konajúceho súdu skutok nie je trestným činom (285 ods. písm. b) TP). Na podklade následne podaného odvolania prokurátorom OP Trnava, Krajský súd v Trnave ako súd odvolací uznesením sp.zn.: 6To/85/2018 zo dňa 26.03.2019 zrušil napadnutý rozsudok a vec vrátil tunajšiemu súd na ďalšie prejednanie a rozhodnutie.

Súd na hlavnom pojednávaní (v pôvodnej etape pred zrušením rozhodnutia odvolacím súdom) vykonal dokazovanie výsluchom obžalovaného A. K., vypočutím svedka - poškodeného A. K., vypočutím svedkov - A. K., t.č. A., P. F., A. D., Dariny K., prečítaním výpovedí svedkov O. K., C. O., A. X., S. K., X. D. a kpt. U. Z. B. z prípravného konania, oboznámením listinných dôkazov - zápisnice o trestnom oznámení podanej na OO PZ Hlohovec z č.l. 246 - 247, uznesenie Ministerstva vnútra SR, Sekcia kontroly a inšpekčnej služby z č.l. 248, uznesenia Ministerstva vnútra SR, Sekcia kontroly a inšpekčnej služby z č.l. 315 - 323, rozsudku Okresného súdu Trnava, sp. zn. 8C/423/2015 z č.l. 352 - 353, Registra trestov, Správy o povesti z Obecného úradu Horné Trhovište, Lustrácie v ústrednej evidencii priestupkov, Lustrácie z MV SR, pričom dokazovanie doplnil v zmysle právneho názoru odvolacieho súdu. V etape po zrušení pôvodného rozhodnutia súd vykonal doplnené dokazovanie, v ktorom doplnil dokazovanie, a to jednak v smere právneho ázoru vysloveného odvolacím súdom, ako aj v zmysle § 2 ods. 11 Trestného poriadku v rozsahu, v akom mohol súd v rozumnej miere očakávať zistenie skutočností podstatných pre trestného konanie. Súd taktiež vykonal oboznámenie zo zvyškom vyšetrovacieho spisu. V priebehu následného konania boli vykonané tieto dôkazy:

- spis OS TT, sp.zn. 8C/423/2015,
- príloha č. 4 vyšetrovacieho spisu - vyšetrovací spis ČVS:ORP-1584/1-VYS-TT-2015,
- príloha č. 5 - spis ČVS: ORP-1690/1-VYS-TT-2015DV,
- príloha č. 6 - vyšetrovací spis ČVS: ORP-906/1-VYS-TT-2016DV (vrátane č.l. 679),
- príloha č. 7 - zápisnica o výsluchu osôb zo spisového materiálu ČVS: ORP-42/SE-SE-2015,
- pracovný posudok ohľadom obž. Miroslava Šimona č.l. 952,
- odpoveď na dožiadanie z Úradu inšpekčnej služby č.l. 957 (pričom boli oznámené aj otázky, ktoré súd položil dožadujúcemu orgánu),
- správu KR PZ TT z č.l. 961 (pričom boli oznámené aj otázky, ktoré súd položil dožadujúcemu orgánu).

Obžalovaný A. K. na hlavnom pojednávaní dňa 8.6.2017 po prednesení obžaloby a zákonnom poučení vyhlásil, že je nevinný zo spáchania skutku uvedeného v obžalobe. Obžalovaný ďalej uviedol, že presný dátum udalosti už nevie - ale v kritický deň, niekto zazvonil a jeho manželka nato vyšla z kúpeľne, a on nazrel do chodby, kde sa nachádzajú vchodové dvere, ktoré manželka otvorila a smerom k nemu povedala, že má asi návštevu. Obžalovaný potom prišiel k vchodovým dverám, zbadal pána K., ako si odomyká bránu, pričom z vonkajšej strany sa nachádzala guľa a z vnútornej strany bol kľúčik. K. vystúpil po schodoch k obžalovanému a opýtal sa ho, či on bol za jeho ženou. Obžalovaný mu nato odpovedal, že áno a v tom ho K. udrel pästou do oblasti srdca, načo obžalovaný cúvol do domu a išiel si zobrať mobilný telefón, ktorý sa mal nachádzať na kuchynskej linke, avšak tento tam nebol. Keď sa obžalovaný otočil, už ho K. kopol a povedal mu, že nech to na neho nehrá, v tom vyšla z kúpeľne manželka obžalovaného, ktorá zakričala na K., aby prestal. Ďalej K. povedal obžalovanému niečo v tom zmysle, že ho ešte nepozná, čo on dokáže. Potom obžalovaného začal K. dvíhať, keď videl, že nemá dych a nato sa začali rozprávať, pričom povedal, že on nemá nič s jeho ženou. Obžalovaný mu povedal, že chodia spolu na kávu, vozievajú sa na aute, načo mu K. povedal, že no a čo, keď chodia na kávu. Ďalej sa ho obžalovaný opýtal na to, že čo robil asi dva - tri týždne predtým u nich doma, keď on bol na nočnej v práci a syn, sa nemohol dostať do domu lebo dom bol uzamknutý a následne mu syn povedal, že videl K. ako vyskočil z okna a utekal niekde smerom do dediny. Na to K. odpovedal, že boli niečo riešiť. Potom si sadol na gauč a povedal, že mu môžem spraviť kávu. Následne sa obžalovaný zdvihol a išiel si zobrať mobilný telefón. Keď obžalovaný vyšiel von, bola tam jeho dcéra a svokor. V tom svokor zbadal K., ako sedí na gauči a chcel ísť do vnútra, avšak obžalovaný mu povedal, aby nechodil. Videl ho aj K., ktorý vykrikoval, aby svokra nepúšťal, aby neboli ďalšie problémy. Potom obžalovaný vošiel do

vnútra a povedal K., že zavolá policajtov, načo on povedal, že nech nerobím somariny, že aj tak nikto nič nevidel. Na to sa K. dvihol a odišiel vchodovými dverami preč.

Svedok - poškodený A. K. na hlavnom pojednávaní dňa 8.6.2017 po zákonom poučení uviedol, že predmetného dňa 01.07.2014 mu manželka asi o 16.00 hod. po príchode z práce oznámila, že bol za ňou v práci nejaký pán K., že sa správal divne, zmätočne, rozprával nejaké nezmysly, volal ju na kávu alebo niečo v tom zmysle. Vraj jej chcel povedať niečo o ňom a jeho manželke. Manželka mala z neho obavu, lebo sa choval divne a preto na základe tejto informácie sadol do auta a išiel do susednej dediny Horné Trhovište, kde obžalovaný býva. Spolu s ním išiel aj jeho kamarát A. D., ktorý bol práve u neho. Svedok uviedol, že ho zobral z dôvodu, že obžalovaný sa stýkal s osobami o ktorých vedel, že ich má rozpracovaných NAKA. Keď prišli pred dom, popisné číslo 94 vystúpil z auta, pričom kamarát zostal sedieť vzadu v aute, na ktorom boli fólie. Keď vystúpil, zazvonil na zvonček, ktorý sa nachádzal pri bránke zvonku. Za okamih z poza rohu vykukla alebo vybehlo dievča, ktoré nepoznal, ale predpokladal, že je to zrejme dcéra obžalovaného. Tak na ňu zakričal, nakoľko to bola väčšia vzdialenosť, aby mu prišla otvoriť. Ona sa však hneď schovala za roh domu. V tom otvorila vchodové dvere na dome majiteľka domu, pani K. a pozvala ho ďalej s tým, že si má otvoriť bránku, ktorá bola odomknutá avšak zvonku bola guľa. Tak ju otvoril tým spôsobom, že prestrčil ruku cez bránku a stlačil kľučku. Vyšiel hore schodmi, vyzul sa a popri pani K., ktorá stála medzi dverami opretá chrbtom o otvorené dvere, vošiel do domu. Tam asi, zhruba 2 metre od vchodu, v úzkej chodbičke, stál obžalovaný. V tej chodbe nebolo okno, takže nemohol vedieť ani na akom aute tam bol. Obžalovaného sa spýtal, či bol za jeho manželkou na mestskom úrade, načo on odpovedal, že nie. Ako sa k nemu priblížil, spýtal sa ho to ešte raz, vtedy povedal, áno no a čo, vtedy dvihol hlavu, predtým pozeral do zeme a zahnal sa na neho pravou rukou, ktorou ho chcel udrieť. Svedok ju hneď vykryl, chytil mu aj druhú ruku, ktorou sa išiel zahnať a tak sa tam chvíľu naťahovali. Obžalovaný pritom stále cúval dozadu, nekontrolovateľne niečo stále mrmlal a snažil sa svedka udrieť. Ako sa držali, obžalovaný mu škríbal ruky, preto ho pustil. Ako obžalovaný cúval, tak spadol na nejaké kreslo, ktoré tam bolo. Pritom ako padol sa inštinktívne otočil, teda spadol nejak bokom alebo bruchom, na zem. Po chvíli si svedok všimol, že obžalovaný nemá dych, tak ho zdvihol, tak že ho oboma rukami chytil za pravý biceps, nakoľko ležal na pravom boku a zodvihol ho zo zeme, postavil sa za neho a rukami ho chytil okolo hrudníka a ponatriasal ho, aby mu naskočil dych. Svedok uviedol, že sa s ním chcel ešte porozprávať, ale obžalovaný si stále niečo mrmlal pre seba, potom sa zdvihol, zobral si telefón, ktorý mal položený na kuchynskom pulte a šiel zadnými dverami na dvor, zrejme niekomu telefonovať. Ako otvoril dvere, tak sa snažil dnu dostať jeho svokor. Potom, ako mu svedok povedal, nech ho nespúšťa dnu, nakoľko videl, že je pod vplyvom alkoholu, tak ho vytlačil von a zamkol dvere. Potom sa mu obžalovaný začal vyhrážať, že sa postará, aby ma I. S., ktorého má v rodine, vyzliekol z uniformy. Nakoľko videl, že komunikácia s obžalovaným nie je možná, tak sa zobral a odišiel preč. Svedok ďalej uviedol, že obžalovaný si úmyselne všetko vymyslel.

Svedkyňa A. K., t.č. A. na hlavnom pojednávaní dňa 23.1.2018 odmietla vypovedať z dôvodu, aby nespôsobilá nebezpečenstvo trestného stíhania sebe, pretože obžalovaný je jej bývalý manžel.

Podľa § 263 ods. 4 Trestného poriadku súd prečítal výpoveď svedkyne A. K., t.č. A. z prípravného konania z č.l. 125 - 127.

Svedkyňa A. K., t.č. A. v prípravnom konaní do zápisnice o výsluchu zo dňa 2.3.2016 takisto uviedla, že odmieta vo veci vypovedať.

Svedok P. F. na hlavnom pojednávaní dňa 23.1.2018 uviedol, že si iba matne spomína nato, čo sa stalo. On vo večerných hodinách prijímal trestné oznámenie od obžalovaného, v ktorom uviedol, že niekto mal otvoriť bránku a napadnúť ho v jeho dome.

Podľa § 264 ods. 1 a 2 Trestného poriadku súd na návrh obhajkyne obžalovaného prečítal výpoveď svedka P. F. z prípravného konania z č.l. 141 - 143.

Svedok P. F. v prípravnom konaní do zápisnice o výsluchu zo dňa 9.2.2016 uviedol, že dňa 1.7.2014 sa obžalovaný dostavil na OO PZ Hlohovec a uviedol, že bol fyzicky napadnutý a že to chce oznámiť. Svedok obžalovaného poučil o ďalšom postupe a povedal mu, aby išiel najprv na lekárske vyšetrenie a potom sa dostavil naspäť na OO PZ Hlohovec. Niekedy v nočných hodinách sa potom obžalovaný vrátil a až vtedy svedok zistil, že sa jedná o A. K., ktorý prišiel v sprievode svojej sestry A. Z., ktorá pracuje na oddelení dokladov v rovnakej budove. Oznamovateľa potom vyťažil k danému skutku a usúdil, že by sa mohlo v danom prípade jednať o trestný čin porušovania domovej slobody, prípadne ublíženia na zdraví v závislosti od znaleckého posudku.

Svedok A. D. na hlavnom pojednávaní dňa 23.1.2018 uviedol, že si nepamätá detaily ani presný dátum, ale že to bol rok - dva dozadu. Zastavil sa v Horných Otrokovciach u kamaráta - A. K., ktorý ho požiadal, či by s ním nešiel do Horného Trhovišťa K., že sa potrebuje porozprávať so K., ktorý sa asi v ten deň zastavil za jeho manželkou v práci a mali tam nejaké nezrovnalosti ohľadom údadného pomeru K. a

K.. Keďže pracoval ako policajt, vedel, že tam bývali nejaké záujmové osoby v blízkosti K., tak mal záujem tam s K. ísť. Išli na jeho vozidle Kia Sportage. Zastavili pred domom, pričom on sedel vzadu. Po zastavení mu nechal pootvorené okno a K. išiel k bránke, vo dverách sa ukázal a vyšla von K.. Svedok uviedol, že sa mu zdá, že oslovila K., aby vošiel do vnútra. Potom vošiel do vnútra a vchodové dvere na dome sa zatvorili. Po určitom čase, už presne nevie koľko to trvalo, vyšiel K. naspäť z domu, nastúpil do vozidla a išli do Horných Otrokoviec, kde býva K. s tým, že cestou späť si všimol, že má na rukách nejaké škrabance, ktoré cestou do Horného Trhovišťa nemal. Svedok uviedol, že sa K. spýtal, že čo sa stalo a on povedal, že ho K. vo vnútri napadol a keďže to nechcel vyhrocovať, tak odišiel z ich domu a odišli do Horných Otrokoviec. Svedok uviedol, že žiadne ďalšie detaily si nepamätá.

Podľa § 264 ods. 1 a 2 Trestného poriadku súd na návrh OP prečítal výpoveď svedka A. D. z prípravného konania z č.l. 134 - 136.

Svedok A. D. v prípravnom konaní do zápisnice o výsluchu zo dňa 8.2.2016 uviedol, že dňa 1.7.2014 navštívil svojho kamaráta K. u neho doma asi okolo 16.00 hod. Ten mu povedal, že jeho manželka B., keď dnes prišla z práce, tak mu povedala, že sa za ňou zastavil nejaký pán K. z Trhovišťa, ktorý jej oznámil, že K. chodí za jeho ženou. K. mu oznámil, že chce ísť za tým K. spýtať sa ho prečo bol za jeho manželkou v práci. Svedok uviedol, že keďže K. aj on vedeli, že v susedstve K. bývajú osoby s kriminálnou minulosťou, pre prípad potreby išiel s K. aj on. K. K. išli na aute Kia Sportage a on sedel vzadu, pretože na zadných oknách boli tmavé fólie a nechceli, aby ho tam niekto spozoroval. K. mu nechal pootvorené okno asi 10 cm a odišiel z auta. Zazvonil na zvonček na bránke a spoza domu sa potom ukázalo nejaké mladé dievča, ale tá sa hneď schovala naspäť. Vchodové dvere do domu otvorila pani K. a zakričala na K., aby išiel ďalej, že ju odomknuté. Potom K. vošiel dovnútra domu a dvere sa zatvorili. Asi v tom čase, ako vošiel K. dovnútra vyšiel spoza domu aj nejaký starší pán, ale hneď zase odišiel dozadu za dom. Po asi 10 až 15 minútach vyšiel K. von z domu. Po ceste späť mu K. povedal, že ho K. napadol, a že on to nechcel vyhrocovať, tak radšej odišiel. Tiež si všimol, že K. mal na rukách nejaké škrabance, ktoré cestou do Horného Trhovišťa nemal. K. mu iba povedal, že sa so K. nedalo normálne rozprávať a preto radšej išiel preč. Ďalej sa už o tom v aute nerozprávali a keď prišli naspäť k K. domov, rozišli sa a on išiel domov.

Svedkyňa B. K. na hlavnom pojednávaní dňa 23.1.2018, na otázku OP, či bol obžalovaný za ňou v práci, uviedla že raz za ňou v práci bol. Obžalovaný jej vtedy povedal, že prišiel za ňou riešiť pomer jej muža s jeho manželkou. Potom, ako prišla domov z práce povedala manželovi, čo jej povedal obžalovaný v práci. Potom prišiel za jej manželom jeho známy - D.. Následne videla, ako s ním manžel odišiel na aute preč. Keď sa vrátil manžel, pýtala sa ho kde bol s D., načo jej povedal, že bol u K., vyjasniť si toto nedorozumenie, ale že obžalovanému sa to nedalo nijak rozumne vysvetliť a vznikla tam nejaká menšia roztržka.

Podľa § 263 ods. 1 Trestného poriadku súd prečítal so súhlasom OP a obžalovaného výpoveď svedka O. K. z č.l. 146 - 148.

Svedok O. K. v prípravnom konaní dňa 31.3.2016 uviedol, že je príslušníkom PZ a pracuje na OO PZ Hlohovec ako referent stálej služby. V dňoch 1.7.2014 až 2.7.2014 od 19.00 do 7.00 hod. mal nočnú službu. Po tom, ako zahájil nočnú službu ho kontaktoval operačný dôstojník KR PZ Trnava, ktorý sa informoval na pána K., pričom mal preveriť, či sa nachádza na ošetrovaní v Hlohovci. Preto poslal hliadku OO PZ do nemocnice, ale bolo zistené, či pán K. tam nebol, ale pravdepodobne išiel do nemocnice do Trnavy. Potom sa niekedy v nočných hodinách dostavil K. na OO PZ Hlohovec za účelom podania trestného oznámenia. Poverený príslušník PZ P. F., ktorý mal v tom čase výjazd so K. spísal trestné oznámenie. Svedok uviedol, že z obsahu trestného oznámenia, ktoré mu bolo predložené na stálu službu vyplynulo, že toto smeruje proti príslušníkovi PZ.

Podľa § 263 ods. 1 Trestného poriadku súd prečítal so súhlasom OP a obžalovaného výpoveď svedka C. O. z č.l. 149 - 150.

Svedok C. O. v prípravnom konaní dňa 22.3.2016 uviedol, že dňa 1.7.2014 vykonával hliadkovú službu s nstržm. A. X.. Niekedy vo večerných hodinách boli stálou službou OO PZ Trnava vyslaní do Fakultnej nemocnice v Trnave, kde mali vyhľadať osobu menom A. K.. Na mieste potom K. vyťažili k tomu, akým spôsobom k incidentu prišlo, pričom im uviedol, že bol fyzicky napadnutý vo svojom rodinnom dome príslušníkom PZ A. K.. K. im ďalej uviedol, že K. otvorila dvere jeho manželka, ktorú údajne mal K. poznať. Následne bol K. poučený, aby sa po lekárskom vyšetrení dostavil na OO PZ v Hlohovci. Následne oznámili zistené skutočnosti na operačnom stredisku.

Podľa § 263 ods. 1 Trestného poriadku súd prečítal so súhlasom OP a obžalovaného výpoveď svedka A. X. z č.l. 151 - 152.

Svedok A. X. v prípravnom konaní pred vyšetrovateľom npor. A.. B. I. do zápisnice o výsluchu zo dňa 22.3.2016 vypovedal zhodne ako svedok C. O..

Z. § 263 ods. 1 Trestného poriadku súd prečítal so súhlasom OP a obžalovaného výpoveď svedkyne S. K. (dcéra obžalovaného) z prípravného konania z č.l. 153 - 157.

Svedkyňa S. K. v prípravnom konaní dňa 31.3.2016 uviedla, že v deň keď sa predmetný incident udial, sedela vzadu na dvore za domom so svojim priateľom a svojim dedkom K. A., keď počula, že niekto zazvonil. Preto vyšla spoza domu a pri bránke videla K., ktorého pozná z videnia z dediny. Svedkyňa uviedla, že keď ju K. uvidel, zakričal na ňu „čo kukáš, poď mi otvoriť ty piča.“ Jej mama bola vnútri v dome a cez okno videla, že prišiel K., tak zakričala na otca (obžalovaný) niečo v tom zmysle, že niekto prišiel. Kým otec stihol prísť ku vchodovým dverám, tak K. prestrčil ruku cez bránku a z druhej strany bránky si pomocou kľúča, ktorý bol v zámke, otvoril bránku a prešiel ku vchodovým dverám domu. Ona potom odišla naspäť dozadu na dvor. Svedkyňa uviedla, že počas toho, ako bola vzadu na dvore, keďže boli otvorené vetračky na oknách, lebo bolo horko, počula nejaké plesknutie, alebo nejaký úder, alebo dva. Bol to tupý zvuk, ako keď s rukou niekto udrie na holé telo, na kožu. Potom ako sa toto stalo, išla mama zamknúť zadné dvere, ktoré vedú z domu dozadu na dvor. Po chvíli vyšiel dozadu na dvor jej otec, ktorý si na parapetnej doske okna odložil mobilný telefón a povedal, že ide zavolať policajtov. Po tomto incidente si všimla, že otec mal na pravej ruke v oblasti bicepsu začervenaný flak, rovnako aj na hrudníku v oblasti prs a trochu aj na ľavej ruke. Po tomto incidente sa pýtala otca, že čo sa stalo a on jej povedal, že keď prišiel k vchodovým dverám, tak K. ich otvoril, vstúpil do domu a udrel ho do bicepsu a následne ho kopol nohou do hrude a ruky. Potom, že si K. sadol na gauč a povedal otcovi, aby mu spravil kávu. Svedkyňa ďalej uviedla, že od svojho brata a babky vie, že K. ku nim domov chodil za mamou, keď bol otec v práci na nočnej.

Podľa § 263 ods. 1 Trestného poriadku súd prečítal so súhlasom OP a obžalovaného výpoveď svedka X. D. z č.l. 158 - 162.

Svedok X. D. v prípravnom konaní dňa 18.5.2016 uviedol, že predmetný deň sa nachádzal v zadnej časti dvora rodinného domu č. 94 v Hornom Trhovišti, kde bývala jeho priateľka S. K.. Spolu s nimi tam bol aj S. dedko a vnútri v dome boli A. K. a jeho manželka. Potom počul ako nejaké auto zastavilo pred domom a niekto zazvonil na zvonček. Jeho priateľka sa potom išla pozrieť na roh domu, kto prišiel. Vtedy počul on mužský hlas, ako na ňu zakričal „čo tam pozeráš, poď mi otvoriť ty piča.“ Na to sa S. vrátila za nimi dozadu na dvor. Počul, ako sa otvorili dvere na bránke. S. mu vtedy povedala, že to je K.. Svedok uviedol, že K. pozná od nich z dediny. Ďalej počul, ako niekto otvoril vchodové dvere, potom počul zvýšeným mužským hlasom povedané niečo v tom zmysle že: „ty si bol za mojou ženou“. Následne niekto vnútri prišiel k zadným dverám od domu a tieto zamkol. Svedok uviedol, že znútra domu bolo počuť hádku, ale skôr počul K., ktorý tam mal svoj monológ. Počul aj nejaký tupý úder a myslel si, že vnútri v dome sa niekto bije. Potom počul aj pani K., ako kričí „už ho nechaj, už má dosť.“ Neskôr sa otvorili zadné dvere na dvor, z ktorých vyšiel K. a povedal S. aby mu podala mobilný telefón. Svedok uviedol, že videl, ako K. sedí na gauči v izbe. K. potom povedal, že ide zavolať policajtov. Ako K. stál medzi dvermi, držal si ruku a S. dedko sa tlačil dovnútra a kričal na K., aby vypadol z toho domu, ale K. ho nechcel pustiť dovnútra. Bolo ešte počuť, ako sa vnútri rozprávajú a o chvíľu sa otvorili vchodové dvere a niekto odišiel z domu, potom naštartovalo auto pred domom a odišlo. Potom sa otvorili zadné dvere a K. povedal, že ho K. napadol a sťažoval sa na bolesť roky a hrudníka, pričom povedal, že mal chvíľu vyrazený dych. Svedok uviedol, že mu preto povedali, aby s tým išiel na pohotovosť, či nemá zlomené rebro.

Podľa § 263 ods. 1 Trestného poriadku súd prečítal so súhlasom OP a obžalovaného výpoveď svedka kpt. U.. Z. B. z č.l. 163 - 165.

Svedok kpt. U.. Z. B. v prípravnom konaní dňa 23.8.2016 uviedol, že A. K. je jeho podriadený, ktorého pozná veľmi dlho, asi od roku 1994. Svedok uviedol, že čo sa týka osoby K., tak toho pokladá za jedného z najlepších na pracovisku, nemá vedomosť o žiadnych jeho konfliktoch s kolegami. Mal vedomosť o tom, že bolo na neho podané trestné oznámenie, o ktorom bol informovaný. Čakal, akým spôsobom bude vec vybavená na Odbore inšpekčnej služby. Následne bolo toto trestné oznámenie odstúpené z Inšpekcie s podozrením na spáchanie priestupku. Svedok uviedol, že vec preskúmal a nevidel dôvod na začatie disciplinárneho konania voči K. a takým spôsobom bola vec vyriešená. Svedok uviedol, že K. nebol počas jeho pôsobenia v jeho útvere nikdy disciplinárne riešený ani potrestaný.

Zo zápisnice o trestnom oznámení zo dňa 1.7.2014, vyplýva, že v Hlohovci dňa 1.7.2014 o 23.00 hod. sa dostavil na Obvodné oddelenie PZ Hlohovec, ul. SNP XX, A. K. za účelom oznámenie skutočností nasvedčujúcich tomu, že bol spáchaný trestný čin. Oznamovateľ - A. K. do zápisnice o trestnom oznámení uviedol, že sa mu dostala informácia, že A. K. z Horných Otrokoviec má niečo s jeho ženou a preto dňa 1.7.2014 navštívil p. K. na Obecnom úrade a povedal jej, čo je vo veci. Následne toho istého dňa v čase o 16:30 hod. prišiel ku nemu domov A. K., pričom zazvonil na zvonček, načo jeho manželka A. K., keď ho uvidela pred domom povedala, že má návštevu. Potom sa on zdvihol od televízora, otvoril dokorán vchodové dvere na dome, K., keď ho zbadal, otvoril vonkajšiu bránku dokorán, pričom zvonku

na bráne je guľa, avšak zvnútra je kľučka a v zámku bol zastrčený kľúč, takže preto musel vedieť, ako sa dá bránka otvoriť. Následne K. vošiel na jeho pozemok, pričom on stál stále vo vnútri pri otvorených dverách. Následne ho K. udrel jeden krát zovretou päťou do ľavej strany hrudníka, načo on ustúpil dva až tri kroky dovnútra domu. K. potom išiel za ním dovnútra a tam ho kopol nohou do pravej ruky, hrudníka aj ľavej ruky. Ako ho kopol, tak mu hneď vyrazilo dych a padol na kolená.

Z uznesenia Ministerstva vnútra SR, Sekcia kontroly a inšpekčnej služby zo dňa 16.7.2014 vyplýva, že podľa § 199 ods. 1 Trestného poriadku bolo začaté trestné stíhanie vo veci prečinu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Trestného zákona v súbehu s prečinom ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona, ktorého sa dopustil príslušník Policajného zboru služobne zaradený na pohotovostnom útvere odboru poriadkovej polície Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Trnave. Z uznesenia Ministerstva vnútra SR zo dňa 19.12.2014 vyplýva, že podľa § 214 ods. 1 Trestného poriadku trestné stíhanie, ktoré bolo začaté dňa 16.7.2014 pre prečin porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Trestného zákona v súbehu s prečinom ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona, bolo postúpené riaditeľovi Krajského riaditeľstva PZ v Trnave, pretože výsledky skráteného vyšetrovania preukázali, že nejde o trestný čin, ale ide o skutok, ktorý by mohol byť posúdený ako priestupok proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. d) zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch.

Zo spisu a rozsudku Okresného súdu Trnava č.k. 8C/423/2015-33 zo dňa 15.12.2015 vyplýva, že súd rozviedol manželstvo navrhovateľa: A. K. a odporkyne: A. K., rod. A.. Z obsahu spisu (na podklade doplnenie dokazovanie po vrátení veci odvolacím súdom) vyplynulo, že medzi obžalovaným a jeho bývalou manželkou panovala v rozhodnom čase nedôvera, obžalovaný ju podozrieval z nevery a túto opakovane konfrontoval a poukazoval aj na konkrétne svedectvá rodinných príslušníkov, pričom v spise sa nachádza iba veľmi stručný poukaz na skutok, kladený obžalovanému za vinu, v zásade totožný s verziou, prezentovanou v rámci výpovedí oboch osôb.

Z odpisu Registra trestov a z lustrácie v Registri priestupkov vyplynulo, že obžalovaný doposiaľ nebol súdom trestaný ani priestupkovo postihnutý, pričom tento stav súd overil aj ku dňu rozhodovania v poradí druhým rozsudkom tunajšieho súdu.

Zo Správy o povesti z Obecného úradu Horné Trhovište (č.l. 225) vyplýva, že obžalovaný nebol v minulosti ani v súčasnosti priestupkovo riešený, povinnosti voči obci a Obecnému úradu si plní zodpovedne a včas, v osobnom kontakte je priateľský, komunikatívny a ústretový a o svoje deti sa stará zodpovedne.

Súd po zrušení veci odvolacím súdom doplnil dokazovanie, pričom vyvinul snahu procesne zareagovať na záver odvolacieho súdu o hypertrofií odôvodnenia v časti prepisov svedeckých výpovedí, pričom tieto skrátil minimálne v časti opisu udalostí bezprostredne nesúvisiacich s posudzovaným skutkom, avšak ponechal ich vo väčšej (možno aj väčšej ako nevyhnutnej miere) sledujúc jeden zo základných cieľov trestného konania, ktorým je nielen vnútorná (t.j. vo vzťahu k výkonu súdnictva) ale aj vonkajšia (vo vzťahu k stranám a účastníkom konania) presvedčivosť.

Zo správy resp. pracovného posudku riaditeľa ÚVTOS Leopoldov, vyplynulo, že obžalovaný práp. A. K. je služobne zaradený vo funkcii samostatný strážny úseku strážnej činnosti oddelenia ochrany ÚVTOS a ÚVV Leopoldov od 1. apríla 2009. Výkon štátnej služby z hľadiska správnosti, rýchlosti, samostatnosti, ako aj iniciatívy je hodnotený kladne. V práci je samostatný, iniciatívny a prípadné vzniknuté problémy dokáže riešiť samostatne. Úlohy, ktoré boli na menovaného kladené, plní včas a k spokojnosti svojich nadriadených. V minulosti bola menovanému udelená dva krát vedúcim oddelenia ochrany písomná pochvala za príkladne a iniciatívne plnenie úloh. Taktiež bol menovaný viackrát odmenený. Menovaný disciplinárne opatrenia v súlade s § 61 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície v znení neskorších predpisov evidované nemá. Jeho služobná, ako i ústrojová disciplína je v súlade s požiadavkami kladenými na príslušníka Zboru väzenskej a justičnej stráže. Do služby nastupuje včas a riadne pripravený. Nie sú známe žiadne okolnosti, ktoré by nasvedčovali tomu, že práp. A. K. nespĺňa kritériá bezúhonnosti a spoľahlivosti príslušníka.

Zo správy KRPZ zo dňa 04.11.2019 nevyplývajú žiadne procesne významné závery.

Zo správy Úradu inšpekčnej služby zo dňa 13.11.2019 nevyplývajú žiadne procesne významné závery. Súd opakovane vyhodnotil vykonané dokazovanie, pričom prihliadol aj na právny názor, ktorý formuloval odvolací súd v zrušujúcom uznesení. Predovšetkým vykonal doplnenie dokazovania jednak v smere požadovanom odvolacím súdom, ako aj v smere, o ktorom mal za to, že je dôvodný s ohľadom na reálne očakávanie oznámenia skutočností podstatných pre rozhodnutie vo veci. Taktiež súd zisťoval skutočnosti tvrdené osobou poškodeného, ktoré podľa jeho názoru boli spôsobilé prívodiť iné nazeranie

na vzniknutý skutkový a právny stav. Tieto očakávania sa však nenaplnili, a to čiastočne z dôvodu časového odstupe od skutku kladeného obžalovanému za vinu, ako aj s ohľadom na skutočnosť, že posudzovaný prípad je de facto založený na pomerne presnej špecifikácii priebehu udalostí v spornom čase, resp. v sporný deň a bezprostredne po ňom.

Súd po vykonanom dokazovaní vyhodnotil dôkazy jednotlivito ako aj vo vzájomných súvislostiach a dospel k záveru, že obžalovaného je potrebné spod skutku uvedeného v obžalobe v zmysle ustanovenia § 285 písmeno b) Trestného poriadku oslobodiť, nakoľko je nevyhnutné uzavrieť, že skutok, ktorý je obžalovanému kladený za vinu nie je trestným činom, avšak pôvodný záver konajúceho súdu o tom, že nie je iným deliktom, súd považuje sa presahujúci rámec zákonnej kompetencie tunajšieho súdu. Súd opakovane dospel k záveru, že skutkový dej, ktorý sa stal 1.7.2014 a ktorý obžaloba kvalifikovala ako prečin krivého obvinenia podľa § 345 ods. 1 Tr. zák., nemôže byť vyhodnotený ako trestný čin a obžalovaný na podklade podanej obžaloby z tohto dôvodu odsúdený.

Na základe vykonaného dokazovanie mal súd za to, dňa 01.07.2014 došlo k stretnutiu obžalovaného a manželky poškodeného, pri ktorom obžalovaný tejto uviedol informácie ohľadom údajného pomeru poškodeného a vtedajšej manželky obžalovaného. Po oboznámení sa s touto udalosťou (neskôr v daný deň), išiel poškodený na konfrontovať obžalovaného na adresu jeho trvalého pobytu v osobnom motorovom vozidla, v ktorom mal sedieť aj svedok D.. Po príchode k vstupnej bránke na pozemok užívaný obžalovaným a jeho rodinou, stretol poškodený dcéru obžalovaného a event. aj svedka D., ktorý mu však dvere neotvorili a skryli sa za dom. Poškodený zazvonil, pričom vchodové dvere otvorila vtedajšia manželka obžalovaného, ktorá následne o návšteve povedala aj obžalovanému. Na tomto mieste nastáva podstatný rozpor vo výpovediach obžalovaného a poškodeného resp. svedkov. Obžalovaný uviedol v zápisnici o trestnom oznámení nasledovné: „otvoril som dokorán vchodové dvere na dome a on asi ako ma zbadal, tak si otvoril vonkajšiu bránku dokorán, pričom zvonku na bránke je guľa, avšak zvnútra je kľučka a v zámku bol zastrčený kľúčik, tak on musel vedieť, ako sa dá bránka otvoriť“, ďalej poškodený uviedol, že ho do domu pozvala manželka obžalovaného, mal si iba sám otvoriť bránku z vnútornej strany, pričom táto bola odomknutá. Z vykonaného dokazovanie je zrejmé a ani poškodený a ani jediný svedok doteraz netvrdili, že obžalovaný sa mal nachádzať hneď vedľa svojej vtedajšej manželky a musel mať vedomosť o tom, že bol (poškodený) pozvaný do domu. Ak obžalovaný uviedol, že videl poškodeného ako si odomyká bránku, súd tento moment vyhodnotil ako moment po výzve manželky na vstup na pozemok, pričom prípadná výpoveď poškodeného o tom, že len otvoril dvere bez ich odomknutia, je pre rozhodovanie súdu bez právneho významu (v prípade trestného činu porušovania domovej slobody je bez zásadného významu, či je vstupná brána uzamknutá kľúčom alebo len zabuchnutá s možnosťou jej otvorenia z vnútornej strany). Preto ak obžalovaný uviedol, že pozoroval poškodeného ako si odomyká vstupnú bránku, túto skutočnosť mohol (obžalovaný) subjektívne vnímať práve týmto spôsobom, keďže prestrčenie ruky na druhú stranu a odomknutie je v praktickej rovine iba minimálne odlišné od prestrčenia ruky a stlačenia kľučky. V tomto smere súd nezistil dostatok dôkazov podporujúcich tézu o vedome nepravdivej výpovedi obžalovaného. Bez právnej relevancie nie je ani poukaz, že ak by aj teoreticky existovali dôkazy o vedome nepravdivej výpovedi obžalovaného ohľadom procesu odomykania bránky, táto sama osebe nespĺňa pojmové znaky trestného činu krivej výpovede, keďže sa vyžaduje lživé obvinie z trestného činu v úmysle privodiť jemu (t.j. poškodenému) trestné stíhanie. Ponechajúc bokom úmysel privodiť trestné stíhanie (tento možno prezumovať), je potrebné vysporiadať sa aj s podstatným faktom, a to uvedenie akej nepravdivej skutočnosti môže privodiť riziko spáchania trestného činu krivého obvinenia. Konajúci súd je toho názoru, že uvedenú skutočnosť je potrebné vyhodnotiť v tom zmysle, že nie akejkolvek skutočnosti, ale len okolnosti, ktorá má podstatný význam pre rozhodnutie (t.j. v zásade obsahovo a rozsahovo takej skutočnosti, ktorej nepravdivé uvedenie pod prísahou v konaní pred súdom alebo OČTK by zakladalo trestnú zodpovednosť za spáchanie trestného činu krivej prísahy). Ako už bolo uvedené, mechanizmus vstupu cez bránku takouto skutočnosťou podľa názoru súdu nie je. Na podporu uvedeného súd navyše dodáva, že uvedenie nepravdivej avšak nepodstatnej skutočnosti pre trestné konanie by nemohlo obstáť ani z hľadiska aplikácie zásady ultima ratio právne vyjadrenej v ustanovení § 10 ods. 2 Trestného zákona (k tomu viď uznesenie Krajského súdu v Trenčíne z 11. januára 2011, sp. zn. 2To 112/2010 v spojení s uznesením NS SR, sp. zn.: 5 Tdo 24/2011 zo dňa 13.10.2019 - prioritne vo vzťahu k materiálnemu korektívu za predpokladov splnenia všetkých formálnych znakov skutkovej podstaty trestného činu, čo možno považovať za „ argumentum a minori ad maius“ vo vzťahu k prejednávanej veci).

K samotnému priebehu incidentu v priestoroch obydla, poškodený uviedol, že ho napadol obžalovaný, ktorého len držal a naťahoval sa s ním, pričom tento následne ustúpil a mohol sa zraniť pri páde, keď si mal aj vyraziť dych. Obžalovaný uviedol, že ho poškodený napadol a udrel, tento ho následne aj kopol a vyrazil mu dych, pričom prestal až keď videl, v akom stave je obžalovaný. Tento priebeh

incidentu súd nedokázal verifikovať, avšak je nepochybné, že medzi obžalovaným a poškodeným došlo k fyzickému stretu, keď obaja (a zrejme čiastočne opodstatnene) považovali za agresora toho druhého. Súd nemohol spoľahlivo ustáliť, kto uskutočnil prvý úder, avšak vzhľadom na obžalovaným uskutočnené trestné oznámenie, súd opätovne nemohol uzavrieť, že obžalovaný vedome vypovedal nepravdu v podstatnej okolnosti, nakoľko skutkový dej mohol vnímať práve spôsobom, ako ho popísal. K prípadnému napadnutiu obžalovaného poškodeným súd dodáva, že vzhľadom na vyššie uvedenú skutočnosť, pre ktorú sa obžalovaný mohol (hoci aj mylne domnievať), že poškodený protiprávne vnikol do jeho obydľia táto skutočnosť by odôvodňovala aj použitie fyzického násillia v zmysle § 25 Trestného zákona a dokonca aj zbrane v prípadoch vymedzených v ustanovení § 26 Trestného zákona (k tomu je potrebné dodať, že už odvolací súd vo svojom zrušujúcom uznesení vyslovil nasledovný právny záver : „Odvolací súd dodáva, že niet sporu o tom, že v byte t. č. obžalovaného A. K. došlo k potýčke tohto s A. K., pričom všetky okolnosti prípadu i zdravý úsudok logicky nasvedčujú tomu záveru, že v danom prípade musel byť a zrejme aj bol útočníkom práve t. č. poškodený A. K., pretože tento bol (je to zrejme zo všetkých dôkazov) iniciátorom návštevy, nevítaným návštevníkom, nahnevaným, urazeným a agresívnym hosťom. Táto skutočnosť je už teraz preukázaná, pričom o jej pravdivosti svedčia dôkazy, ktoré preukazujú napríklad jeho hrubé správanie sa voči dcére obžalovaného A. K. (vulgárne oslovenie) a pod. Z naposledy uvedeného logicky vyplýva, že v tomto rozsahu muselo byť trestné oznámenie t. č. obžalovaného A. K. dôvodné. S týmto záverom navyše korešponduje aj ďalší preukázaný fakt, že t. č. obžalovaný A. K. mal na tele stopy po zranení, ktoré podľa jeho tvrdení vznikli práve po útoku t. č. poškodeného A. K.. Napokon v tomto zmysle vypovedala aj dcéra t. č. obžalovaného, ktorá stopy po útoku na otca videla hneď po odchode K. z ich domu.“)

Za istú formu pochybenia strán možno považovať aj skutočnosť, že tieto nenavrhli v rámci výsluchu svedkyne A. K., t.č. A. aj z č.l. 123-125, teda v etape pred vznesením obvinenia obžalovanému, pričom ale v zmysle Stanoviska trestnoprávneho kolégia NS SR Tpj 63/2009, prijatého dňa 7. decembra 2009 (Zbierka stanovísk NS a rozhodnutí súdov SR 4/2010) jednoznačne vyplýva, že tento dôkaz možno vykonať, avšak vzhľadom na skutočnosť, že tento návrh nebol daný, avšak takýto postup je viazaný na návrh OP alebo obhajoby (§ 258 ods. 4 Trestného poriadku), pričom tento postup bol požadovaný iba v rozsahu č.l. 125 a nasl.(t.j. zápisnice, v ktorej svedkyňa odmietla vypovedať) a nie aj zápisnice č.l. 123 -124, ktorá mohla byť v zmysle uvedeného procesne použiteľnou. Z tejto zápisnice by jednoznačne vyplynulo, že obžalovaný nebol prítomný pri tom, ako svedkyňa pozvala poškodeného dnu, (svedkyňa) nebola prítomná pri fyzickom strete medzi poškodeným a obžalovaným, na podklade ktorého ostal obžalovaný ležať na zemi. Verzia svedkyne korešponduje s verziou poškodeného, s tým doplnením, že s obžalovaným následne svedkyňa o incidente nehovorila, tento sa zobral a išiel preč. Táto výpoveď by podporila verziu o skutočnosti, že obžalovaný nevedel o procese vstupu poškodeného do obydľia a vnímal iba konflikt s poškodeným. Vzhľadom na uvedené, musel súd uvedenú skutočnosť z voľnej úvahy vyabstrahovať a túto nezohľadniť. Pri prihladnutí na vykonané dôkazy preto súd nemohol prihliadnuť na obsah (inak mimoriadne rozsiahleho) vyšetrovacieho spisu, najmä na č.l. 282, ktorý predstavuje znalecký posudok vypracovaný v tzv. inej trestnej veci (súd len pre úplnosť dodáva, že tento bolo možné vykonať postupom podľa § 269 Trestného poriadku).

Už v prvotnom rozsudku bolo správne judikované, že pre vyvodenie trestnoprávnej zodpovednosti obžalovaného chýba naplnenie subjektívnej aj objektívnej stránky žalovaného prečinu krivého obvinenia. Na naplnenie znakov trestného činu musia byť splnené dve zákonné podmienky. Musí ísť o protiprávny čin a jeho znaky musia byť uvedené v Trestnom zákone. Formálne znaky skutkovej podstaty prečinu krivého obvinenia podľa § 345 ods. 1 Trestného zákona sú definované tak, že objektom tohto trestného činu je záujem spoločnosti na riadnej činnosti štátneho aparátu zaoberajúceho sa riešením trestných vecí, ako aj záujem spoločnosti na ochrane občana pre neoprávneným stíhaním; objektívna stránka spočíva v konaní páchatel'a, ktorý uvedie objektívne nepravdivé obvinenie konkrétnej osobe založené na vymyslených skutkových okolnostiach trestného činu, alebo v zamlčaní závažných skutočností, ktorých následkom je iná kvalifikácia skutku. Subjektom, teda páchatel'om tohto trestného činu môže byť ktokoľvek; a pre naplnenie subjektívnej stránky sa vyžaduje priamy alebo aj nepriamy úmysel. Pre naplnenie skutkovej podstaty trestného činu podľa § 345 ods. 1 Trestného zákona je potrebné, aby boli súčasne splnené všetky formálne znaky skutkovej podstaty trestného činu.

Čo však v rozsudku pôvodne chýbalo, je explicitný poukaz na dôvod oslobodenia spod obžaloby a to je práve absencia subjektívnej stránky trestného činu, kde sa vyžaduje nielen úmyselné zavinenie, ale dokonca priamo pohnútka spôsobiť inému riziko trestného stíhania. Prečinu krivého obvinenia sa podľa § 345 ods. 1 Tr. zák. dopustí ten, kto iného ľživo obviní z trestného činu v úmysle privodiť jeho trestné stíhanie. Lživým obvinením treba rozumieť objektívne nepravdivé obvinenie, ktoré sa zakladá na vymyslených skutkových okolnostiach o tom, kedy a ako došlo k spáchaniu trestného činu a kto

ho spáchal. Z hľadiska subjektívnej stránky musí páchatel' chcieť alebo si byť aspoň vedomý toho, že iného ľživo obviňuje z trestného činu a byť s tým uzrozumený, a súčasne chcieť alebo byť aspoň uzrozumený s tým, že v dôsledku jeho obvinenia bude táto osoba trestne stíhaná. Pri posudzovaní viny páchatel'a trestného činu krivého obvinenia podľa § 345 Tr. zák. nestačí sa zaoberať len otázkou, či osoba, ktorú obvinil, skutočne spáchala trestný čin, prípadne, či bola zaň stíhaná a odsúdená. Orgány činné v trestnom konaní musia zároveň preukázať, že si páchatel' trestného činu krivého obvinenia bol vedomý toho, že inú osobu obviňuje nepravdivo (R 63/1991).

Ako súd uviedol vyššie, musí ísť o uvedenie vedome nepravdivých okolnosti, spôsobilých privodiť riziko trestného stíhania, a teda nie akýchkoľvek nepravdivých okolností. Súd mal za to, že okolnosti, ktoré mohli byť vedome uvedené obžalovaným neboli spôsobilé privodiť iné nazeranie na vec a teda rozhodnúť v prospech trestného stíhania poškodeného.

Je ale tiež potrebné dodať, že subjektívna stránka nebola OČTK v prípravnom konaní vôbec zabezpečená a ani patrične skúmaná, čo iba zapadá do kontextu procesných pochybení, vyprodukovaných OČTK v etape prípravného konania, obzvlášť negatívne možno v danom prípade vyhodnotiť absenciu patričného odstraňovania rozporov vo výpovediach obžalovaného a poškodeného. K danej skutočnosti prikračuje aj nejednoznačný záver o vzniku zranení obžalovaného, z ktorého by aspoň v náznakoch mohli byť odbornou formou zabezpečené informácie o priebehu incidentu. K tomu je potrebné vysloviť názor, že výsledok prípravného konania nepredstavoval v očiach súdu dostatočne odôvodnený záver, že výsledky vyšetrovania alebo skráteného vyšetrovania dostatočne odôvodňujú postavenie obvineného pred súd, preto aj samotné podanie obžaloby musel súd hodnotiť v kontexte ustania § 234 ods. 1 TP ako predčasné, pričom ale zákon neustanovuje právo súdu túto vadu sanovať odmietnutím obžaloby, keďže nebolo zistené tak závažné pochybenie, ktoré by odôvodňovalo postup v zmysle § 241 ods. 1 písm. f) TP.

Dôsledkom vzniknutého stavu bolo podanie obžaloby bez patričného zadokumentovania dôkazov, čoho logickým dôsledkom bolo časové natiahnutie súdnej etapy trestného konania. Súd vypočul obžalovaného a svedkov, resp. vykonal ďalšie dôkazy, pričom z takto vykonaného dokazovania nevyplýval jednoznačný záver o spáchaní trestného činu obžalovaným. Tento záver súd testoval aj po zrušení veci odvolacím súdom, keď dokazovanie doplnil v rozsahu požadovanom odvolacím súdom, avšak keďže uvedené v očiach súd nepostačovalo, dokonca pristúpil k vykonaniu dôkazov, ktoré strany nenavrhli a tým legálne porušil (aplikujúc zákonnú výnimku v zmysle § 2 ods. 11 TP) princíp kontradiktórnosti a konal de facto v neprospech osoby obžalovaného. Na základe takto vykonaného dokazovania, ale neboli zabezpečené žiadne relevantné dôkazy potvrdzujúce alebo zoslabujúce podozrenia voči obžalovanému. Súd taktiež porovnal zoznam zabezpečených dôkazov v prípravnom konaní, ktoré mohol súd vykonať bez návrhu, tieto boli síce schopné čiastočne doplniť skutkový stav, avšak vo svojom súhrne opakovane nepostačovali pre konštatovanie viny, ani pre oslobodenie v zmysle § 285 písm. a) Trestného zákona. Za danej procesnej situácie musel súd nevyhnutne aplikovať základné zásady trestného práva - t.j. in dubio pro reo a nullum crimen sine lege, ktoré od súdy vyžadujú rozhodnúť v pochybnostiach v prospech veci (t.j. obžalovaného) a skúmať naplnenie všetkých znakov skutkovej podstaty trestného činu (t.j. aj zavinenia).

K oslobodeniu obžalovanej spod obžaloby podľa § 285 písm. b/ Tr. por. môže dôjsť len za predpokladu nepochybného preukázania žalovaného skutku vo všetkých jeho podstatných skutočnostiach významných pre jeho právne posúdenie. V opačnom prípade, ak sú o podstatných skutkových náležitostiach pochybnosti, prichádza o nich do úvahy buď ďalšie dokazovanie, alebo ak je dokazovanie úplne vyčerpané a napriek tomu nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný, prichádza do úvahy iná alternatíva pre oslobodenie obžalovaného spod obžaloby podľa § 285 písm. a/ Tr. por. (Rozsudok NS SR, sp. zn. 5Tdo/36/2014 zo dňa 25. 09. 2014). Z uvedeného je zrejmé, že je potrebné vyhodnotiť všetky skutkové náležitosti, teda aspoň tie zásadné. Na tom mieste súd poukazuje, že skutkové zistenie boli podľa názoru súdu dostatočné, hoci nie úplné. Tieto však v zmysle vyššie uvedeného nebolo možné dať bez dôvodných pochybností do súvisu so zavinením obžalovaného, keďže skutková podstata vyžaduje priamy alebo nepriamy úmysel.

V prípade návrhu dôkazov (tu súd poukazuje, že tieto v rozpore s obvyklou trestnoprávnou praxou predkladal v zásade len poškodený), z týchto súd vykonal tie, o ktorých mal pocit, že sú aspoň teoreticky spôsobilé objasniť skutok buď v prospech alebo v neprospech obžalovaného. K tomu je potrebné dodať, že „do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby všeobecný súd sa stotožnil s jeho právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva obžalovaného (ani inej osoby - pozn. samosudcu OS Trnava) , ak si neosvojí ním navrhnutý

spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov a ak sa neriadi jeho výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov." (Uznesenie Krajského súdu v Žiline, sp. zn.: 1To/46/2017, zo dňa 30.05.2017, abstrahované z rozhodnutia vo veci totožnej skutkovej podstate trestného činu krivého obvinenia - pozn. samosudcu OS Trnava).

V tejto súvislosti je tiež na mieste použiť sumarizujúci právny názor Krajského súdu v Bratislava (rozsudok sp. zn.: 4To/116/2016 zo dňa 13.12.2016), v zmysle ktorého :

„Krajský súd zdôrazňuje, že dostatočným dôkazom o tom, že došlo ku krivému obvineniu a že toto bolo vedené úmyslom stíhať nevinného nie je sama osebe skutočnosť, že sa orgánom činným v trestnom konaní nepodarilo preukázať vinu tomu, kto bol inou osobou označený za páchatel'a (nález Ústavného súdu ČR sp. zn. IV. ÚS 485/2001 zo dňa 07.03.2002). Z uvedeného vyplýva, že pokiaľ sa na podklade trestného oznámenia a následných svedeckých výpovedí (...) viedlo trestné stíhanie vo veci (...), ktoré však bolo vyšetrovateľom podľa § 215 ods. 1 písm. a) Tr. por. zastavené, nemôže táto skutočnosť automaticky, či skôr mechanicky znamenať, že skutkové okolnosti uvádzané menovaným vo svojej svedeckej výpovedi boli nepravdivé a už vôbec nie, že ním bola uvádzaná nepravda úmyselne s cieľom dosiahnuť obvinenie nevinnej osoby."

„Krajský súd sa v plnom rozsahu stotožňuje so záverom nálezu Ústavného súdu ČR sp. zn. I. ÚS 520/2016 zo dňa 22.06.2016, ktorý zdôrazňuje, že vyslovenie len podozrenia, že došlo k spáchaniu trestného činu konkrétnou osobou, nie je možné považovať za vedome lživé a teda za krivé obvinenie, pričom pri posudzovaní viny obžalovaného zo spáchania trestného činu krivého obvinenia sa nestačí zaoberať otázkou, či krivo obvinená osoba skutočne spáchala trestný čin, prípadne, či z neho bolo uznaná za vinného alebo či bola odsúdená, ale či je možné preukázať, že obžalovaný z hľadiska subjektívnej stránky trestného činu chcel alebo si bol vedomý, že obviňuje inú osobu nepravdivo a bol s tým uzročený a súčasne chcel alebo bol aspoň uzročený s tým, že v dôsledku jeho obvinenia bude táto osoba trestne stíhaná. Vzhľadom na uvedené skutočnosti odvolací súd konštatuje, že nie je možné nepochybne, t. j. bez rozumných pochybností ustáliť, že tvrdenia uvádzané obžalovaným, ktoré poskytol ako oznamovateľ trestného činu a následne ako svedok v rámci prípravného konania sú nepravdivé (odvolací súd opakuje, že práve tieto skutkové okolnosti boli podstatou trestnoprávne relevantného deja a práve o týchto skutkových okolnostiach existuje dôvodná pochybnosť). Práve z týchto dôvodov bolo namieste uplatnenie zásady in dubio pro reo a oslobodenie obžalovaného spod obžaloby postupom podľa § 285 písm. a) Tr. por. (k tomu viď vyššie uvedené - pozn. samosudcu OS Trnava). V tomto smere odvolací súd poukazuje aj na judikatúru, ktorá konštatuje, že zásada zisťovania skutkového stavu veci, o ktorej nie sú dôvodné pochybnosti vyžaduje, aby súd oprel svoje rozhodnutie o vine o jednoznačne zistené fakty a nie len o pravdepodobnosť. Tam, kde nie je možné bezpečne určiť, ktorá z variant skutkového riešenia zodpovedá skutočnosti, musí súd voľiť tú, ktorá je pre obvineného najpriaznivejšia (R 46/1963), pričom ani vysoký stupeň podozrenia sám osebe nemôže vytvoriť zákonný podklad pre odsudzujúci výrok. Odvolací súd uzatvára, že v konaní pred súdom prvého stupňa nebol produkovaný taký súhrn dôkazov, ktoré by jednoznačne a nepochybne usvedčovali obžalovaného zo spáchania skutku uvedeného v obžalobe. Odvolací súd pritom nekonštatuje, že obžalovaný sa nedopustil skutku uvedeného v obžalobe (teda, že ako oznamovateľ a svedok vypovedal pravdu), ale konštatuje, že nebolo bez rozumných pochybností preukázané, že sa skutku uvedeného v obžalobe dopustil (teda, že vypovedal vedome lživou). Nedokázaná vina tu má však rovnaké dôsledky ako dokázaná nevina a tým je, za použitia zásady in dubio pro reo, oslobodenie spod obžaloby."

Z vyššie uvedeného mal súd za to, že nebola preukázaná subjektívna stránka trestného činu, teda že by sa obžalovaný podaním trestného oznámenia vedome dopustil lživého uvedenia vedome nepravdivých okolností takého obsahu a rozsahu, ktoré by boli spôsobilé privodiť poškodenému riziko trestného stíhania. Súd má zato, že obžalovaný vypovedal to, čo svojimi zmyslami v danej situácii vnímal a aj v prípade, ak sa určité detaily (okrem iného tie, na ktoré poukázal súd vyššie) vo výpovedi obžalovaného a poškodeného líšia, nemôže to mať za následok, že by takáto výpoveď obžalovaného musela byť kvalifikovaná, ako trestný čin krivého obvinenia.

Súd sa stotožnil (minimálne v rovine možnosti) s názorom obhajoby, podľa ktorej obžalovaný v zápisnici o podaní trestného oznámenia popísal skutok, ktorý vnímal svojimi zmyslami a vnímanie priebehu takejto udalosti, značne vypätej, môže byť zákonite skreslené subjektívnym vnímaním reality. Tento záver súd považuje za možný, avšak nijaký spôsobom neverifikovateľný (a to ani akýmkoľvek do úvahy prichádzajúcim doplnením dokazovania), v danej etape možno popísať priebeh skutku zúčastnenými osobami, ale ich vnútorné prežívanie je možné skúmať len znalecky a aj to len v obmedzenom časovom horizonte. V prípade žalovaného skutku existuje viacero hypotéz, z nich žiadnu sa nepodarilo (napriek aktivite súdu) preukázať a za najpodstatnejšiu skutočnosť v predmetnej veci označuje súd to, že nemožno dať znamienko rovnosti medzi konaním obžalovaného a naplnením všetkých znakov skutkovej

podstaty trestného činu, pričom prípadné konštatovanie iného správneho alebo disciplinárneho deliktu presahuje kompetenciu konajúceho súdu a k vysloveniu tohto záveru súd alebo aspoň z jeho podozrenia, súd nevzhliadol dostatočné argumenty a vlastne ani nevidel dôvod pre takýto (fakultatívny) postup.

Je nepochybné, že hnacou motiváciou správania obžalovaného bola snaha dosiahnuť istú formu potrestania poškodeného, ktorého správanie mal za nesprávne a agresívne.

Pre naplnenie objektívnej stránky tohto trestného činu sa však vyžaduje uvedenie lživého obvinenia, ktorým sa rozumie uvedenie podstatnej objektívne nepravdivej skutočnosti založenej na vymyslených skutkových okolnostiach trestného činu, čo však v danom prípade vôbec nebolo preukázané.

Na základe uvedeného súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku a obžalovaného oslobodil spod obžaloby, nakoľko nebolo jednoznačne a bez dôvodných pochybností preukázané konanie obžalovaného naplňajúce znaky trestného činu krivého obvinenia podľa § 345 ods. 1 Trestného zákona a to aj vo svetle zásady in dubio pro reo.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie do 15 (pätnástich) dní od jeho oznámenia, ktoré je potrebné podať na Okresný súd Trnava.

Podané odvolanie má odkladný účinok.

Oznámením rozsudku je jeho vyhlásenie v prítomnosti toho, komu treba rozsudok doručiť. Ak sa rozsudok vyhlásil v neprítomnosti takejto osoby, oznámením je až doručenie rozsudku.